

[Bolligministeren]

gende forslag i forligskredsen med henblik på at sikre, at der bliver en så høj grad af øget beskæftigelse som overhovedet muligt. Socialdemokratiets forslag skal vi jo drøfte om lidt.

Men så vil jeg gerne vende mig til fru Kirsten Jacobsens bemærkninger om denne trinvis eller varierede byfornyelse, for her tror jeg i virkeligheden at vi er inde på et meget, meget vigtigt punkt. Sagen er den, at hvis alle byfornyelsesprojekter ender med en meget høj grad af byfornyelse, vil der ske to ting. For det første at det bliver dyrt at bo i husene, for det andet at vi vil få færre ejendomme byfornyet for de samme penge.

Det er årsagen til, at jeg bl.a. har fremlagt tanker om at sige: Kunne vi ikke sætte et niveau for byfornyelse på f.eks. 85 pct. af nybyggerprisen som det maksimale niveau, man kunne give offentligt tilskud til? Hvis man så i en eller anden provinsby finder ud af, at der er en ejendom oppe på hjørnet af torvet, som man gerne vil sætte endnu bedre i stand, er det også i orden, men så kan pengene ikke tages af den fælles byfornyelsespulje på de 2,6 mia. kr.; så må man finde en lokal løsning på det problem. Det er én vej at gå for at sprede aktiviteterne til flest mulige ejendomme og dermed øge beskæftigelsen og sikre en bedre boligstandard også af sociale hensyn til de mennesker, det her handler om.

Forslaget om privat byfornyelse er jo i virkeligheden også en farve på den samme palet, nemlig derved at man ikke behøver at gennemføre en total renovering, istandsættelse osv. af en ejendom, men at ejer og lejere kan blive enige om at nøjes med badeværelse eller noget andet i den enkelte situation.

Jeg tror, at den diskussion er utrolig vigtig for byfornyelsesaktiviteten i fremtidens Danmark. Jeg har bemærket, at også arkitekter og byggestanden i almindelighed er meget optaget af den diskussion. Jeg tror, det er vigtigt, at vi får drøftet grundlæggende, om det dog virkelig kan være rigtigt – hvad jeg ikke mener at det kan – at man kan opleve ejendomsbyfornyelsesprojekter, som koster 120 pct., 130 pct., 150 pct. af, hvad det vil koste at bygge en nybygget boligejendom på den samme plads. Derfor tror jeg, at vi her har en frugtbar diskussion til gode. En nedsættelse af det offentlige støtteniveau på dette område vil sikre, at flere ejendomme i de tunge områder kommer med,

vil sikre mere beskæftigelse, vil sikre, at vi løser flere problemer for de socialt dårligt stillede, som bor i disse ejendomme.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er helt enig med boligministeren i, at man sagtens kan forestille sig en sådan grænse, og at den også kan være fornuftig, ligesom jeg er helt enig med boligministeren i, at det ikke er fornuftigt at byforny til 150 pct. af nybyggeri, og at man ved den private byfornyelse godt kan aftale alt muligt. Men det var egentlig ikke det, jeg spurgte om. Det var, om man i forbindelse med dette forslag ville se på, hvad det er, der sker med den adgang, kommunerne har til at gå ind og råde over ejendommene, for i og med at kommunerne går ind og råder over ejendommene, lader dem indgå i et byfornyelsesprojekt, så sker der en overførsel fra den private grundejer masse til de almennyttige boligselskaber. De almennyttige boligselskaber har i bred almindelighed et ambitionsniveau om at byforny så højt og så dyrt som muligt, uanset hvad lejerne måtte ønske, og dér er det i hvert fald ikke lejerne, man spørger.

Det betyder, at når den særlige boligstøtte i overgangsperioden er ophørt, vil de oprindelige lejere ingen jordisk chance have for at bo i det kvarter mere, og så får man helt andre rige beboere ind i disse dyre, fine lejligheder. Det var vel bedre, at man sikrede, at der var tag og vinduer, rimeligt badeværelse osv., og at man eventuelt ikke brugte 85 pct., men måske kun 50 pct., hvis det var det, beboerne havde råd til at betale.

Der er en sag i Ålborg, hvor hele vestbyen, som består af meget små lejligheder, befinder sig i denne situation, og hvor beboerne står på kommunens trappe, tigger, beder og betaler. Men man er fuldstændig ligeglad, man ryster på hovedet, og det almennyttige byfornyelses selskab siger, at sådan skal der byfornys. Kommunen giver dem ret, og det offentlige betaler.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu har debatten bevæget sig i en mere konstruktiv retning, hvis det endelig skulle være – det kunne dårligt gå anderledes – væk fra den såkaldte private byfornyelse til byfornyelse, og